

sidste havde stirret derhen i Haabet om at se sin Datter endnu en Gang.

„Aa, Mor! — Mor! — Mor!“

XII

Efter at Torben Dihmer var flyttet op i sit Skovhus, betragtede han i endnu højere Grad end før den Verden, der laa udenfor Favsingholms Markskel, som en fremmed Klode, han engang i en uhyggelig Drøm havde gæstet. For saa vidt muligt at lukke selve Mindet om den ude læste han ikke mere Aviser. Han vilde have Lov til at leve Resten af sit Liv uden at ulejliges af disse daglige Krav paa Deltagelse for tusinde Ting, der var bleven ham saa inderlig ligegyldige.

Men Verden lod ham ikke i Fred. Hans lystige Midsommerfest havde sat nyt Liv i Agitationen imod ham blandt Egnens Landarbejdere og havde desuden forarget Kirkefolket. Et Par af Randersbladene havde rent ud betegnet ham som en samfundsfarlig Person, der hørte hjemme i en Daareanstalt. Han fik paany tilsendt anonyme Truselsbreve, der lod ham vide, at Favsingholm vilde blive svedet af, og den nye Præst i Favsing havde fra Prækestolen raset mod Sommerfesten og kaldt den et hedensk Orgie, som Himlen vilde straffe.

Han lod dem snakke. Han var træt af Alverdens Skraalhalse, var i Særdeleshed led ved det Skin af Alvor, de fleste af dem smykkede sig med.

Deroppe i Skoven havde han indrettet sig tre smaa Stuer, som kun var udstyret med det nødtørftigste. I sin voksende Ringeagt for de Goder, som man ude i Spøgelseverdenen sloges om med saa blodig en Griskhed og ikke undte hinanden, havde han mere og mere forenklet sine Livsvaner og fundet en barsk Tilfredsstillelse i at kunne undvære.

Daglig kørte han i en lille Enspændervogn ned til Favsingholm for at tilse Arbejdet, og i Almindelighed kiggede han med det samme indenfor hos Doktor Gaardbo. Baade Doktoren og Meta